

Biró Zsombor Aurél

Csendes gyerek

Apám visz minket edzésre, az öcsém ül elől, én még nem vagyok elég magas. Mutogatnak egymásnak, miközben araszolunk a hídon, de olyan gyorsan jár a kezük, hogy csak egy-két szót értek belőle, nem mintha érdekelne, a töröknyvet olvasom úgyis, apám holnap írhatja az utolsó zéhát az osztállyal, és idén végre sikerülhet a színötös. Lefordulunk a Margitszigetre, az öcsém felnevet, de nem úgy, ahogy kell, csak zihál, más hang nem jön ki a torkán, van egy srác a suliban, aki asztmás, és folyton a fúvókáját szopogatja, ő vesz így levegőt. *Mi olyan vicces?* kérdezem tőlük, de igazából leszarom. Apám félrehúzódik a sorompó előtt, és hátrafordul, *látod*, mondja olyan hangon, mint amikor fegyelmezni próbálja az osztályt, *ha eljőnnél velünk a jelsuliba, te is értenéd.*

Gyalog megyünk be az uszodához, lemaradok az öcsém mögött. Egy böhöm állat már most, úgy lépked, mint az a bodybuilder tag a szomszédban, másfél fejet rám ver, pedig egy évvel kisebb. Persze lenyomom lazán, reggel is odalopóztam mögé, és hátratekertem a karját, lassan toltam fel a csuklóját a válláig, hogy előbb a tehetetlenséget érezze, csak utána a fájdalmat. Régen is ez volt a lényeg, amikor nagypapa rugós késével játszottunk, *bátorságpróba*, tátoztam neki a teraszon, miközben az asztallapra szorítottam a kezét. Bekötöttem a szemét egy sállal, és szétfeszítettem az ujjait, aztán belevágtam a kést a fába, rezgett a vékony penge a hüvelykujja mellett, meg is rándult a nyaka, de nem mozdult, tudta, ha nem játszik, laposra verem. Kihúztam, majd lassan járatni kezdtem az ujjai között, rezgett és koppant, rezgett és koppant, amikor cseréltünk, tisztán hallottam a gyorsuló ritmust, ő viszont nem hallott és nem látott semmit, teljes sötétség vette körül, csak a félelem pulzált a testében, én meg beleborzongtam ebbe, hogy ha egy kicsit is félrecsúszik a kezem, úgy megy át a kés az ujján, mint a vajon.

Befordulunk az uszodához, messziről követem, róla itt nem tud senki, nem akarom, hogy a csapatban is csak annyi legyenek, mint a suliban: a srác, akinek nyomorék a tesója. Különbén fingom sincs, mi olyan érdekes az öcsémben, de ha szóba kerül, hirtelen jó fejek lesznek az osztálytársaim, pedig amúgy rohadtul nem bírnak az apám miatt, a Gubacs, úgy nevezik, még csak nem is Gubacs tanár úr, egyszerűen a Gubacs, a törióra meg a Pihenő, mert ott azt csinál mindenki, amit akar. Bekenik vajjal a táblát, hashajtót kevernek a kávéjába, én meg ülök hátul az utolsó padban, és remegek, mint az öcsém a teraszon. *Éppen attól férfi a férfi*, magyarázza nekem később apám, *hogy képes elengedni ezeket az egóharcokat.*

Csak azt nem értem akkor, hogy miért nem lehetek színötös, hogy miért kell magáznom őt a suliban, meg miért van az, hogy amikor bejön az osztályba, hangosan köszön mindegyik faszfejnek, a lányokkal lepacsizik, a srácoknak összeborzolja a haját, aztán eldumálgat a Rónayval Szent István egyházszerző munkájáról, csak hozzám nem szól egy szót se, pedig én vagyok a fia, nem az a köcsög, stréber Rónay.

Az öcsém bevár az előcsarnokban, mélyet szívok a klórszagú levegőből. *Ötkor itt*, mondom neki, ő meg bólint, és mutogat valamit, de én elindulok az öltözőbe, nekem hiába mutogat, nekem hiába hisztizik, úgyse megyek el többet abba a szaros jelsuliba, nem fogom még egyszer végignézni, ahogy apám beül mellé a padba, és egész óra alatt simogatja a hátát. Sietek előre a szekrények között, a csapattársak az öltöző végében ökörködnek, a Czigler próbál seggbe csapni mindenkit a papucsával, a Kardos a Szekeressel parasztgameboyozik, a Topi meg csébécéséket osztogat. Levágódom a Kardos mellé a padra, *szevasz, Kisgubacs*, vigyorog, és belebokszol a vállamba. Ismeri apámat, ő kente rám ezt a becenevet, rohadtul utálok, mégse szólhatok érte, mert a Kardosnak ugyan tele van a pofája ragyával, de egyedül ő ússza egy nulla öt alatt a százat, és ezért mindenki tiszteli. Még a Nyenye bá is bírja, pedig a Nyenye bá nem bír senkit, ő már a legelső edzésünkön olyanokat mondogatott nekünk, hogy nem fog belőlünk pólójátékosokat nevelni, ahhoz még kis pöcsök vagyunk, az ő feladata csupán faszokat csinálni a pöcsökből, nagy, vérekes faszokat, amik keményen megbasszák majd a Fradit meg a Vasast. *Férfiak lesztek, mire végzek veletek*, bólogatott, aztán pofázott még erről egy darabig, *egy férfi soha nem bóg, soha nem hisztizik*. Lábujjközös papucs volt rajta, lyukacsos zokni, kamu Adidas nadrág, emlékszem, amikor először becsattogott az öltözőbe, arra gondoltam, vajon mit szólna ez az ember, ha meglátná apámat, ahogy görnyedt háttal magyaráz a tábla előtt az osztálynak.

Dupla nadrágot veszek, az öreg azt ígérte, ma labdázunk. *Három!* kiált fel győzedelmesen a Kardos, az öklét rázva felugrik, a Czigler meg odalép mögé, és rácsap a seggére. Elnémul az öltöző, a Kardos megfordul, kemény az arca, *négyszáz pillangó*, mondja, és a többiek ugranak egyből, kitolják a padokat oldalra, leterítenek egy lila köpenyt a fal mellé. A Czigler nem mer ellenkezni, lefekszik hassal a törülközőre, és úszni kezd a földön. Két kézzel húzza magát, csikorog a csempe a tenyere alatt, a falnál megáll szusszanni egyet, *milyen forduló ez, tesókám*, röhög a Topi. A negyedik hossznál jár, amikor felbukkan az öcsém a szekrények között, törülközővel a vállán sétál ki a medencéhez, de most megtorpan. Kikerekedik a szeme, elkezd nekem mutogatni, de úgy teszek, mintha nem látnám, *mit hadonászik ez a fasz?* kérdezi tőlem a Topi, én meg vállat vonok, *biztos valami nyomorék*, mondom jó hangosan. Az öcsém megrázza a fejét, és továbbmegy, a Czigler beér a falhoz, dülöngélve feltápáskodik. A csöcsét pirosra dörzsölte, a térdét véresre horzsolta a padló, *ne haragudj*, mondja a Kardosnak, ő pedig bólint, ad egy taslit az arcára, és megenged egy apró, nagyvonalú mosolyt.

Hátul edzünk a harminchármas medencében, az öcsémet figyelem bemelegítés közben, az egyes pályán tempózik az úszókkal. *Tiszteletem!* üvöltjük kórusban a Nyenye bának, a Kardos már ugrik is a medencébe, elrugaskodik

a partról, felhúzza a térdét, én meg nézem, ahogy bukfcencezik a levegőben, és arra gondolok, milyen jó lenne, ha inkább ő lenne a tesóm. Megvárom, amíg a part felé fordul, akkor utánaugrok, majdnem olyan menő a szaltóm, mint az övé. Lesüllyedek a medence aljára, megérintem a sikamlós csempét. A felszínen a Nyenye bá rákvörös arca fogad, a parton guggol, és rángatózik a szemhéja a dühtől, *mit képzelsz magadról, fiam, hogy baszná rád az isten a temetőajtót!* Feláll, hajigálni kezd a labdákkal, *mi vagy te, bazmeg, múugró? Mit buziskodsz, mi? Feleljél, mert letépek a pöcsöd!* Engem bámul az egész csapat, még az úszók is biztos, nem bírok kinyögni semmit. De hát a Kardos is szaltózott, ezt akarom mondani. *El lehet felejteni a labdát, morogja az öreg, tízszer négyszáz gyors, köszönjétek meg ennek a fasznak!*

Másfél órát úszunk, kihajtja a belét miattam az egész csapat. A Topi mellkason rúg minden fordulónál, a Czigler tarkón vág, miközben leelőz. Folyik a taknyom, háromhosszonként megtelik az úszószemüvegem, suttymban ürítem ki a kötél mellett, egy férfi nem bóg, nem hisztizik. Tíz perccel tovább tart az edzés, lassan úszom a levezetőt, törődátumokat mantrázok magamban, és próbálok nem gondolni rá, hogy most mi következik. A többiek már csattognak az öltöző felé, de páran megvárnak, *elpakolok és megyek*, hazudom nekik, erre végre elindulnak ők is. Kitolom magam a vízből, megvárom, amíg az utolsó lila köpeny is eltűnik az öltözőajtó mögött, aztán sprintelek a táskámmal a másik irányba.

Az uszoda kerítését csak a harminchármas mögött lehet átmászni, mert van ott egy kicsi beton focipálya, amit zöld vasrács vesz körbe. Belépek a kapun, ledobom a köpenyem, talán sikerül meglógni. Már húzom fel az alsót, amikor lépteket hallok a hátam mögül, *na mi van, Kisgubacs, trükközgetünk?* Hárman jönnek, a Topi jobbról közelít, a Czigler balról, a Kardos fölém magasodik, meg tudnám számolni a pattanásokat az orrán, *mire vársz?* kérdezi nyugodt hangon, én pedig nem merek ellenkezni, lassan letolom az alsónadrágomat. Megfordít a vállamnál fogva, és belemarkol a hajamba, zörög a vasrács, ahogy nekipréseli az arcom. Becsukom a szemem, két kézzel szorítom a fémet, bemegy a rozsdá a körömöm alá, már érzem a tehetetlenséget, és tudom, mindjárt érkezik a fájdalom is.

Mi a kurva anyám, kiáltja a Kardos, és elenged, mire megfordulok, a Czigler a betonon nyögdecsel, magzatpózban markolássza a gyomrát. Az öcsém fürdőgyatyában birkózik a Topival, üti, karmolja a hátát, majd tökön térdeli, de a Kardos közben odalopózik mögé, és hátratekeri a karját. *Ki vagy te?* kérdezi tőle, miközben nekitaszítja a rácsnak. Az öcsém keze ökölbe szorul, dagadnak a nyakán az izmok, ugrál a mellkasa. *Azt figyelj, néz rám a Topi, tőkre hasonlítanak.* A Kardos felém fordul és összeráncolja a homlokát, *nem is tudtam, hogy van testvéred*, mondja nekem, aztán leköpi az öcsémet. A bal szemét találja el, elégedetten nézi, ahogy csorog le az arcán a sűrű, sárgás nyálcsomó, már az orránál jár, egy mozdulat lenne letörölni, csak fel kellene emelnie a kezét, de az öcsém nem mozdul, és én sem tehetek semmit. Lassan belecsúszik a köpés a szájába, *jól van*, bólínt a Kardos. Megfordul, elindul a kijárat felé, útközben még megáll, és ad egy taslit az arcomra, nem fáj, csak megalázó, *csendes gyerek a bátyád*, vigyorog, *tanulhatnál tőle.* Mosolyt erőltetek, ég a bőröm, ahol megütött, *az öcsém*, felelem halkán, *nem a bátyám*, de már messze jár, nem hallja.

Nézzük, ahogy távolodnak. Az öcsém kiköpködi a szájából a Kardos nyálát, odalép hozzám, és mutat valamit, de nem értem. Intek neki, menjünk. Átöltözünk, kísétálunk a hídhöz, végig engem néz, érzem az arcomon a tekintét, de nem mondok neki semmit, csak megyek mellette szótlanul. Apám ott vár minket a sorompónál, beülök a hátsó ülésre, és előveszem a töröknyvet, felzúg a motor. A híd lábánál kifogunk egy lámpát, akkor hátrafordul, és rám mosolyog, *odanézz, de kipirult valaki, mondja, jó volt az edzés?* Becsapom a könyvet, leszarom, adjon egyest, ha akar. *Jó volt, felelem.*